

SIMONA ROŠKOVÁ

**PO
DNEŠNEJ NOCI
MI NEVOLAJ**

MODERNÉ
ROMÁNY

SIMONA ROŠKOVÁ

**PO
DNEŠNEJ NOCI
MI NEVOLAJ**

MODERNÉ
ROMÁNY

ISBN 978 - 80 - 8214 - 047 - 0

SIMONA ROŠKOVÁ

**PO
DNEŠNEJ NOCI
MI NEVOLAJ**

moderné romány

Copyright © Simona Rošková 2020

1. Kapitola

Potichu vošla do predsieni a nehlučne za sebou zavrela dvere. Staré pánty zaškrípali. Vyzula sa a prešla do kuchyne.

Zacítila kyslastý zápach. Zvraštila znechutene nos. Na starej ošúchanej linke stál obitý tanier s dopoly nedojedeným gulášom. Z vodovodného kohútika, okolo ktorého sa ťahala hrdza, kvapkala voda do preplneného drezu.

V duchu zahromžila. Zrak uprela na stôl. Na pokrčenom kvetovanom obruse stál zelený špinavý hrniec, vedľa ktorého sa vyškieľal mastný flák. Všade sa povalovali omrvinky z chleba. V plastovej miske, nad ktorou poletovali drobné mušky, zbadala niekoľko zhnitých bobúl hrozna.

Povzdychla si. Ovocie vhodila do smetného koša. Ovanul ju hnilobný zápach a obrátil sa jej žalúdok. Z posledných síl strčila hrniec s gulášom do chladničky. Napustila si vodu do pohára a schuti sa napila.

„To si ty, Vanesa?“ zadrupil sa do nej chraplavý hlas matky.

Neodpovedala. Bola unavená z celodennej šichty a vôbec nemala náladu na rozhovor s matkou.

Pustila sa preto do umývania riadov.

„Musíš tak trieskať?“ zatiahla pripito matka z vedľajšej izby.

Keby si ich umyla, tak by som nemusela, zadudrala potichu Vanesa.

„Prepáč,“ hlesla znechutene a do očí sa jej tisli slzy.

„Kde, v riti, si bola tak dlho? Som tu sama celý deň!“ matka sa dožadovala odpovede.

Vanesa zanovito mlčala. Už dávno pochopila, že nemá zmysel s matkou viesť akékoľvek debaty. Zastavila prúd vody a chytla sa okraja linky. Snažila sa dýchať a v duchu počítala do desať.

„Si hluchá? To sa ťa všetko musím pýtať dvakrát?“ vyštekol uštipačný hlas znova.

Prehltla štipľavé slová, ktoré sa jej drali na jazyk a nakukla do obývačky. Naskytol sa jej pohľad, ktorý sa s pravidelnosťou opakoval skoro každý deň. Matka ležala schúlená na starej deke na gauči, otočená chrbtom k dverám. Jednu ruku mala pod hlavou, druhá jej voľne visela z pohovky.

Urobila krok vpred. Nohy sa jej ponorili do niečoho mokrého. Zdvihla chodidlo a na ponožke zbadala prilepenú guču vlasov a drobnej špiny. Opäť v duchu zakliala a modlila sa, aby to nebol moč ako naposledy.

Zohla sa nižšie a zacítila z koberca jablčnú vôňu.

Na zamastenom stolíku si všimla fľašu lacného vína a plný popolník ohorkov. Striaslo ju odporom. Zapálila svetlo. Matka sa ťarbavo posadila a uprela na ňu chladný, kalný pohľad.

„Doboha, zhasni!“ sykla a dlaňou si prekryla oči.

Vanesa natiahla ruku k vypínaču.

„Konečne!“ odvetila matka nevrlo a natiahla sa za pohárom. „Niečo som sa ťa pýtala, tak mi láskavo odpovedz,“ zavelila.

„Kde by som tak asi bola? Veď v robote!“ odsekla Vanesa jedovato.

„Zarobila si niečo?“ Viera zdvihla spýtavo obočie a vliala do seba posledné víno.

„Daj mi nejaké drobné,“ natiahla k dcére dlaň.

„Daj mi pokoj, mama, nič ti nedám,“ vyštekla a zvrtila sa na päte.

„Sopľaňa jedna drzá, si rovnaká ako tvoj otec!“ zvrískla Viera za dcérou.

Do chrbta sa jej zaryli matkine slová a bodali ako ostré dýky.

V izbe si sadla na neustlanú posteľ a rozplakala sa.

Odzrazu vyskočila k dverám, v predsieni si zabudla ruksak. Vie, že jej nepodarená matka jej zvykne prehrabávať vrecká a kabelky. Snorí všade a hľadá peniaze.

Najtichšie, ako len vedela, precupotala do chodby a chvatne vzala batoh z podlahy. Modlila sa, aby ju matka nepočula. Dúfala, že zaspala, lebo opitý hlas sa viac neozval. V izbe vybrala z peňaženky peniaze a vložila ich do obálky, kde už mala našetrenú určitú sumu a obálku ukryla za knihy.

Vylovila škatuľku cigariet a prešla k oknu. Fajčila len rok, cigaretou si občas ventilovala zlosť na matku.

Starý rám zapraskal. Oprela sa laktami o biele parapety, z ktorého sa odlupovala farba. Zapálila si a vdychovala do seba nikotín.

Vyvrátila tvár k oblohe. Na tmavom nebi jasne svietili hviezdy. Pohľad presmerovala do záhrady a ihneď si všimla, že trávnik je pokosený. Otec si konečne našiel čas, pomyslela si. Po tvári sa jej opäť rozkotúlali horúce slzy.

Už nevládala. Mala pocit, že je starena a nie dvadsaťtriročná študentka.

Ktorý mladý človek žije takto?

Nikoho takého nepoznala. Chodila na vysokú školu, patrila medzi najlepších študentov. Kým jej spolužiaci študovali a po večeroch si užívali bezstarostný život, ona sa učila po nociach, často až do rána a potom utekala do školy alebo do práce.

Chcela vypadnúť z ponurého starého domu od večne opitej matky, zažranej špiny, od všetkého, čo ju ťahalo do stoky. V novinách sledovala inzeráty a vždy, keď ju nejaká práca zaujala, šla si privyrobiť.

Nutne potrebujem peniaze, už len vydržať tri roky a potom si budem žiť po svojom. Budem slobodná, opakovala si zakaždým, keď bola v kon-

coch. Bola to jej mantra, ktorá ju držala pri živote.

A ešte otec. Otec, ktorý jej bol všetkým, otec, ktorého ľúbila. Otec, ktorý mnoho rokov znášal prítomnosť opitej manželky, otec, ktorý rezignoval na plané sľuby ženy, ktorú si kedysi vzal.

Otec, ktorý radšej trávil čas v robote a snažil sa zabezpečiť rodinu najlepšie, ako vedel. Často bral nočné, len aby zarobil nejakú korunu navyše. Vyhýbal sa manželke, ako mohol, nezniesol pohľad na neupravenú a opitú ženu, ktorá občas páchla po moči a zvratkoch. Zo ženy, ktorej pred Bohom prisahal vernosť, sa stávala páchnuca troska. Doslova sa mu strácala pred očami.

Vanesa vedela, že už niekoľko rokov majú oddelené izby. Ani sa tomu nečudovala. Matka bola neznesiteľná, keď sa v noci zobudila, vykrikovala na otca, dožadovala sa vody, robila mu napriek hlavne vtedy, keď musel skoro ráno vstávať do práce. Búchala dverami, otvárala skrinky. Hľadala skrytý alkohol a popritom nadávala a urážala otca.

A taká to bola niekedy krásna žena. Teraz bola Viera vychudnutá na kosť, prepadnuté líca, kalné oči, masťnaté strapaté vlasy. Chýbali jej dva

predné zuby, nechty mala ohryzené až do krvi, tvár popolavú, nohy opuchnuté.

Vanesa obdivovala otca, no vedela, že ho to stojí mnoho trpezlivosti a mlčania, aby sa dokázal v jej prítomnosti ovládať. Svoju ženu ignoroval, obchádzal ju ako prízrak, no toleroval ju, bola matkou jeho jedinej dcéry.

Mlčky trpel manželkine nadávky a osočovanie. Jej zlosť sa stupňovala hlavne vtedy, keď nemala prísun alkoholu. No ako každý alkoholik, aj Viera bola vynaliezavá a vždy si našla nejakú cestičku, ako sa dostať k fľaši alebo peniazom. Veľakrát vracal jej zahanbený otec dlžoby susedom, poštárke či predavačke. Aby bol doma ako taký pokoj, nechával manželke malú sumu na bežný nákup, keď robil celý deň. No často nebolo v chladničke nakúpené, o varení ani nehovoriac. Zakaždým zvíťazila fľaša. Cítil sa bezmocný, alkohol bol príliš silný súper.

Vanesa dofajčila, nechala pootvorené okno a hodila sa na posteľ. Sprchu si dá až ráno. Dúfala, že aspoň na niekoľko minút uvidí otca.

Už dávno si všimla, že aj on pochudol, zostal, na sluchách mu pribudli šediny, no aj napriek tomu vo svojich päťdesiatich rokoch nevyzeral najhoršie.

Tráпил sa kvôli manželke, chcel jej pomôcť, no Viera nikoho nepočúvala, tak nad ňou zlomil palicu.

„Veď už nejako dožijem, dcérka,“ v hlave jej zneli otcove slová, keď ho neraz nabádala, aby od mamy odišiel. „Keď som si ju raz vzal, už to nejako s ňou vydržím. Nie vždy bola takáto,“ snažil sa ju uchlácholiť.

2. Kapitola

Mala pocit, že spala len niekoľko minút, no budík ju neúprosne zobudil. Do batoha rýchlo nahádzala učebnice a zošity. Zo skrine vytiahla prešúchané rifle a čierne tričko. S oblečením pod pazuchou prebehla do kúpeľne. Dopriala si rýchlu sprchu, chvatne sa obliekla a vlasy si vyčesala do konského chvosta. Dvere do obývačky boli zatvorené. Vedela, že matka spí ako zabíť. Nikdy nevstávala skoro, nechystala otcovi raňajky, nevypravádzala ho do práce. Tie časy boli už dávno preč. Už si ani nepamätala, kedy videla naposledy rodičov spolu sedieť za stolom. Do mysle sa jej vkradla spomienka, ako sa asi šesťročná schovávala pod stolom a ukradomky

sledovala rodičov. Žartovali a vychutnávali si kávu skoro každé ráno. Mama sa potom zvrátila pri linke a pripravovala raňajky, usmievala sa na otca a tvárila sa, že pod stolom nikoho nevidí.

V kuchyni našla sedieť otca. Čítal noviny.

„Dobré ráno, oci,“ pošepala.

Strhol sa. Otočil sa k dcére a vyčaril unavený úsmev.

„Už si hore, srdiečko? Urobím ti raňajky, po nočnej som sa zastavil v obchode.“

„Dík, oci, ale už nestíham.“

„Kam sa tak ponáhľaš, že sa nemôžeš ani najesť?“

„Do školy. Dnes mám dôležitú prednášku,“ nahla sa a pobožkala otca na neoholené líce.

Neušlo jej, že kuchynská linka bola uprataná, drez zívaj prázdnotou a umyté riady sa leskli uložené na utierke vedľa umývadla.

„Tu máš aspoň jablko, uvidíš, dobre ti padne,“ strčil jej do dlane ovocie.

„Si poklad, vieš o tom?“ žmurkla na neho.

„Večer sa uvidíme, alebo máš znova nočnú?“ vyzvedala.

„Budem doma... s tvojou matkou,“ pretočil oči dohora. „Kedy prídeš?“ opýtal sa nedočkavo.

„Po škole idem na poštu,“ vzdychla. „Mám službu do siedmej.“

„Ach, dieťa, nemala by si tolko pracovať, radšej sa uč,“ odvetil unavene.

„Choď si ľahnúť, oci, kým sa nezobudí...“ nedopovedala. Oslovenie mama jej nešlo na jazyk.

Otec mávol rukou a znova sa začítal do nejakého článku.

„Pá, oci, utekám.“

„Ahoj, Vaneska,“ zamumlal.

Postrehla, ako smutne sa s ňou rozlúčil. V predsieni sa ešte raz otočila a uvidela zhrbeného a životom unaveného starca. Hrdlo jej stiahlo úzkosťou. Potichu sa obula, cez plece si prehodila ruksak a vypadla z domu, v ktorom sa už roky necítila dobre a komfortne.

„Dlho som ťa nevidela, Vaneska.“

Strhla sa na známy hlas.

Obzrela sa. Suseda Micháľková práve vyberala zo schránky poštu.

„Dobrý deň, teta,“ pozdravila slušne a usmiala sa.

„Kdeže tak skoro ráno, dievča moje?“ vyzvedala starenka.

„Ponáhľam sa do školy,“ odvetila milo.

„To je dobre, veľmi dobre. Zastav sa niekedy na čaj.“

„Prídem, teta, nebojte sa,“ zakývala jej.

Stará pani Micháľková bola vdova, no mala dve dcéry a troch synov. Synovia sa roztrúsili po svete, mali už svoje rodiny a svoju mamu navštevovali tak často, ako im to čas dovolil. Mladšia dcéra zomrela pred niekoľkými rokmi, zrazil ju opitý vodič. Staršia, Miriam, bola len o tri roky staršia od Vanesy. Dievčatá sa poznali od útleho veku. Vanesa mala starú pani rada, a aj keď bola vo svojich sedemdesiatich dvoch rokoch stále pri sile, ochotne jej pomáhala. Micháľková jej neraz strčila do ruky pár korún. Vedela, aké to má dievča ťažké. Vanesa sa spočiatku zdráhala, no po čase ju suseda volávala čoraz častejšie, aby jej pomohla s domácimi prácami. Miriam bývala v susednej dedine, mala dvojročnú dcérku, no vždy si našla čas, aby zabehla k mame pochváliť sa malou vnučkou.

Rýchlym krokom kráčala k zástavke autobusu. Za sebou nechávala starenku a domov, ktorý jej pripomínal cintorín.

Jedna mŕtvola ležala na gauči a druhá prežívala zo dňa na deň. V momente, ako dobehla na zastávku, prišiel autobus. Sadla si dozadu

k oknu, na kolená si položila ruksak. Pohľadom prešla po niekoľkých cestujúcich, ktorí sa viezli do práce. Viac im nevenovala pozornosť a zahĺbila sa do seba. Ponorila sa do svojich myšlienok ako vždy, keď bola sama.

Aj keď sa snažila na matku nemyslieť, z hlavy ju vyhnať nedokázala. Bola v jej mozgu tak hlboko zakorenená, že niekedy mala pocit, ako by bola duch, ktorý jej stále dýcha na krk. Rukou si prešla po zátylku, pocítila jemné zimomriavky.

Nie vždy bola takáto, odrazu si spomenula na otcove slová.

Nie, nebola! Ale to bolo už dávno. Ani si nepamätala, kedy sa jej mama naposledy usmiala, ak nepočítala tie opilecké úšklabky. Už si nespomínala, ako vonia po jej obľúbenom telovom mlieku. Ako dávno to bolo, keď naposledy pocítila maminu ruku na svojich vlasoch. Niekedy ju bozkávala a objímala len tak. Zvykla vravievať, že by ju od samej lásky zjedla.

Kam sa stratila tá láska?

Kde sú všetky pohladenia a bozky na dobrú noc?

Kde je jej mama, ktorá ju pravidelne čakala doma, keď prichádzala zo školy?

Kde sa podela tá vždy upravená, distingvovaná žena s vyberaným prejavom?

Do jej desiatich narodenín bola jej mama úplne rovnaká ako všetky mamy na svete. Aspoň vtedy si to myslela. Starostlivá, milá a chápaná. Ochotná vždy poradiť, zhovievavá k jej detským vrtochom. Dovtedy mala pocit, že má najlepšiu mamu na svete.

Neraz jej stará Micháľková spomínala, ako sa s otcom ľúbili, ako sa vodili za ruky po dedine, ukazujúc celému svetu svoju lásku. Otec po svojich starých rodičoch zdedil dom, v ktorom doteraz bývali. Stihol ho zatepliť, vymenil starú strechu za novú, vymuroval balkón. Po čase pristaval terasu s altánkom.

S mamou mali veľké plány, chceli dom vyvinúť aj zvnútra. Jediné, čo sa zmenilo, bola nová kúpeľňa. Zvonka dom vyzeral ako-tak, no vnútri to páchlo starinou.

Staré podlahy, ktoré otec plánoval vymeniť za nové, no už tak neurobil. Stará kuchynská linka, sivé linoleum, ktoré sa odlupovalo od stien. Kde-tu boli doňho zažraté flaky. Matka sa ich snažila zakryť kobercom, no bola to len slabá náplasť. Vanesa si vedela predstaviť hnedú dlažbu a krásnu modernú linku.

Dom mal štyri izby, vo všetkých boli staré drevené okná, cez ktoré sa v zime dnu plazil ostrý vzduch. Otec ich plánoval tiež vymeniť. Žiaľ, aj v tomto prípade ostalo len pri rečiach. Staré dvere, ktoré zakaždým vrzgali, keď sa otvárali v ktorejkoľvek izbe. Zatuchnuté steny plakali za novým náterom.

Vanesa dlho netušila, čo sa medzi rodičmi stalo. Odrazu, akoby sa u nich vymenil vzduch a z ľudí, ktorí prekypovali láskou a šťastím, sa stali dvaja cudzinci, ktorí sa obchádzali, akoby mali nejakú nákazlivú chorobu. Žili vedľa seba, nie spolu. Dôvod, pre ktorý zdieľali spoločnú domácnosť, bola ona.

Keď sa z rodiny vytratila láska, úcta a pochovenie, prišiel ďalší šok.

Viera začala potajomky piť. Najprv to boli len večerné posedenia s kolegyňami z práce, neskôr tvrdila, že má všetkého plné zuby a potrebuje si na chvíľu otupiť zmysly. Snažila sa to dokonale skrývať a Vanesa o jej poklesku dlho netušila. Nera z nej cítila alkohol, keď sa ju snažila pripíť pobožkať, no už nebola malým dieťaťom. Dospievala a mala iné starosti, ako sledovať matkino začínajúce pitie. Aj keď jej to občas vytkla, Viera sa len hlúpo usmievala a odbila ju výhovorkou.